

DREPT ADMINISTRATIV**Drept administrativ - Proba practica - Curte de Apel****Grila nr.4**

- 1 În cadrul unui litigiu, Curtea de Apel B. a invocat, din oficiu, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr.554/2004 și a înaintat dosarul la Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției.
Curtea Constituțională a apreciat că:**
- A. dispozițiile art. 9 din Legea nr.554/2004 sunt neconstituționale în măsura în care permit ca acțiunea introdusă la instanța de contencios administrativ să aibă ca obiect principal constatarea neconstituționalității unei ordonanțe sau a unei dispoziții dintr-o ordonanță;
 - B. dispozițiile art. 9 din Legea nr.554/2004 sunt constituționale, iar persoana vătămată prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe poate introduce la instanța de contencios administrativ acțiune, al cărei obiect principal îl constituie sesizarea Curții Constituționale, textul vizând o problemă de contencios administrativ propriu-zisă, dar și o problemă de contencios constituțional;
 - C. dispozițiile art. 9 din Legea nr.554/2004 sunt constituționale, întrucât scopul normei criticate este acela de a asigura posibilitatea sesizării Curții Constituționale, iar potrivit art.126 alin.6 teza finală din Constituție, instanțele de contencios administrativ sunt competente să soluționeze cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe declarate neconstituționale.
- Răspuns: A**
- 2 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului S – SCAF, reclamantul B.M. a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Agenția Județeană de Mediu D, obligarea pârâtei la emiterea acordului de mediu necesar eliberării autorizației de construire. În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că prin certificatul de urbanism nr. 264/10.09.2010 i s-a pus în vedere să solicite punctul de vedere al autorității competente pentru protecția mediului pentru a se evalua impactul construcției asupra mediului înconjurător. Tribunalul S - SCAF a admis acțiunea reclamantului și a obligat pârâta să elibereze reclamantului acordul de mediu solicitat.
Împotriva sentinței tribunalului a declarat recurs pârâta arătând că instanța de fond trebuia să constate inadmisibilitatea cererii și să o respingă deoarece, potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, prin act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Or, reclamantul nu a adresat vreo cerere Agenției de Mediu pentru eliberarea acordului de mediu, cerere care să nu fi fost soluționată și nici nu a fost sesizată instanța cu verificarea legalității vreunui act administrativ.
Curtea de Apel S:**
- A. respinge recursul cu motivarea că, în cazul refuzului de soluționare a unei cereri nu este necesară parcurgerea procedurii prealabile administrative;
 - B. respinge recursul cu motivarea că excepția inadmisibilității a fost invocată direct prin motivele de recurs, deși, conform art. 109 din Codul de procedură civilă, lipsa procedurii prealabile trebuia invocată prin întâmpinare;
 - C. admite recursul, modifică sentința atacată și respinge acțiunea cu motivarea că, în cauză, lipsește actul administrativ asimilat constând în refuzul autorității publice de a soluționa cererea reclamantului de eliberare a unui act administrativ în condițiile în care acesta nu a formulat o asemenea cerere.

Răspuns: C

- 3 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului B – SCAF, reclamanta AMC a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele Primăria mun. D și Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială B., obligarea pârâtelor la plata de despăgubiri constând în alocația de stat pentru fiul său AVA pentru perioada august 2008 – ianuarie 2010. În motivarea cererii, reclamanta a arătat că, la data de 12.08.2009 a depus la Primăria mun. D. dosarul în vederea obținerii alocației de stat pentru fiul său născut la data de 24.01.2008 în localitatea A., Italia, dosar care a fost înaintat la data de 28.08.2009 către Direcția de Muncă și Protecție Socială B. În luna octombrie 2009 dosarul a fost respins de către Direcția de Muncă și Protecție Socială B. și returnat cu motivarea că dosarul nu este complet. În luna noiembrie 2010 a fost înștiințată de către pârâta Primăria D. că dosarul de alocație a fost respins întrucât nu a fost depusă declarația tatălui minorului din care să rezulte că este de acord ca mama minorului să beneficieze de alocația de stat pentru minor. A precizat că, deși a depus la data de 11.01.2011 declarația solicitată, din motive necunoscute ei dosarul nu a mai fost înaintat spre soluționare până la data de 16.08.2011 când l-a preluat personal și l-a depus la Agenția Județeană de Prestații Sociale B. Ca urmare a acestor tergiversări, Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială B. a emis decizie de acordare a alocației de stat pentru minorul AVA începând cu luna februarie 2010, fiind astfel păgubită de alocația corespunzătoare perioadei august 2008 – ianuarie 2010. Prin întâmpinarea formulată, pârâtele au solicitat respingerea acțiunii reclamantei întrucât returnarea dosarului către Primăria D. și tergiversarea soluționării acestuia s-a datorat culpei exclusive a reclamantei care nu a depus toate documentele necesare. Tribunalul B. – SCAF a admis cererea și a obligat pârâta la plata către reclamantă a sumei de 3.250 lei cu titlu de despăgubiri. A reținut instanța că, prin nesoluționarea cererii reclamantei de acordare a alocației pentru copil în sensul netransmiterii ei către instituția competentă să emită decizia de stabilire a dreptului, reclamanta, în calitate de reprezentant legal al minorului AVA, a fost lipsită de alocația corespunzătoare perioadei 01.09.2008 – 31.01.2010. Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâtele arătând că nu sunt în culpă pentru întârzierea soluționării cererii reclamantei, aceasta din urmă fiind cea care nu a depus toată documentația necesară. Au mai arătat pârâtele că reclamanta nu a înțeles să atace la instanța de contencios administrativ decizia nr. 13149/02.09.2011 emisă de AJPIS B. prin care minorului i s-a acordat alocația de stat așa încât acțiunea este inadmisibilă.

Curtea de Apel:

- A. respinge recursul ca nefondat cu motivarea că pârâtele se află în culpă pentru tergiversarea soluționării cererii reclamantei;
- B. admite recursul, modifică sentința recurată și respinge acțiunea ca inadmisibilă cu motivarea că reclamanta nu a formulat o cerere principală care să aibă ca obiect anularea deciziei nr. 13149/02.09.2011 emisă de AJPIS B. nici în prezentul dosar și nici printr-o cerere anterioară;
- C. admite recursul, modifică sentința recurată și respinge acțiunea ca nefondată întrucât pârâtele nu sunt în culpă pentru întârzierea soluționării cererii reclamantei, aceasta fiind cea care nu a depus toate documentele necesare.

Răspuns: B

- 4 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului B – SCAF, reclamantul HT a solicitat, în contradictoriu cu pârâul Registrul Auto Român B., anularea Raportului de control tehnic în trafic încheiat în data de 30.06.2010. În motivarea cererii, reclamantul a arătat că, la data de 30.06.2010 a fost oprit în trafic de agenți din cadrul Poliției însoțiți de lucrători ai pârâului care au procedat la verificarea vizuală a autoturismului și, susținând că ar fi constat un joc la sistemul de direcție, fără verificarea cu aparatura tehnică din dotare, au încheiat Raportul de control tehnic în trafic contestat. A precizat reclamantul că urmare a acestui raport s-a procedat la sancționarea sa cu amendă contravențională. Tribunalul B - SCAF a respins cererea reclamantului ca inadmisibilă cu motivarea că raportul de control tehnic nu este un act administrativ în sensul art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul arătând că, în condițiile în care instanța de fond a apreciat că pârâul este o autoritate publică în sensul art. 2 alin. 1 lit. b din Legea nr. 554/2004 înseamnă că Raportul tehnic de control RAR B. este un act juridic administrativ susceptibil de control jurisdicțional alături de procesul verbal de contravenție.

Soluționând recursul Curtea de Apel C.:

- A. admite recursul și casează sentința recurată cu trimiterea spre rejudecare aceleiași instanțe cu motivarea că Raportul de control tehnic în trafic a stat la baza încheierii procesului verbal de contravenție prin care reclamantul a fost sancționat cu amendă;
- B. respinge recursul cu motivarea că, din definiția dată de dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004 rezultă că nu orice act juridic emis de o autoritate publică este un act administrativ. Pentru ca un act emis de o autoritate publică să fie act administrativ este necesar ca acesta să dea naștere, să modifice sau să stingă raporturi juridice, iar actul contestat de reclamant nu face decât să constate o stare de fapt care a dus la încheierea procesului-verbal de contravenție;
- C. admite recursul și anulează Raportul de control tehnic în trafic cu motivarea că, atâta timp cât, lucrătorii pârâului nu au folosit aparatura tehnică din dotare limitându-se să analizeze numai vizual autovehiculul, actul juridic contestat este nelegal.

Răspuns: B

- 5 În cadrul unui litigiu având ca obiect contestarea unui raport de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate, aflat pe rolul Curții de Apel B. – SCAF, reclamantul CAD a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. 3 și art. 34 alin. 1-3 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.

Constatând îndeplinite cerințele art. 29 din Legea nr. 47/1992, prin încheiere, instanța a sesizat Curtea Constituțională în vederea soluționării excepției.

Curtea Constituțională:

- A. respinge excepția de neconstituționalitate reținând, pe de o parte că, activitatea de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege nu reprezintă o activitate de judecată și, pe de altă parte că, dispozițiile criticate nu contravin prevederilor art. 15 alin. 2 din Constituție;
- B. respinge excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece Curtea s-a mai pronunțat asupra aceleiași excepții, anterior, printr-o altă decizie de respingere;
- C. respinge excepția de neconstituționalitate reținând că Legea nr. 176/2010 a fost adoptată în interiorul termenului de 45 de zile prevăzut de art. 147 alin. 1 din Constituție.

Răspuns: A

- 6 Prin încheiere, Judecătoria D a sesizat instanța de contencios administrativ cu soluționarea excepției de nelegalitate a Anexei 4 la HG nr. 1705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, în privința imobilului care formează obiectul titlului de proprietate nr. 438/2011, emis în favoarea SN CRD SA B. Totodată s-a dispus suspendarea judecării cauzei până la soluționarea excepției.

Găsind întemeiată excepția de nelegalitate Curtea de Apel B. – SCAF a admis-o, a constatat nelegalitatea actului contestat și a anulat Anexa 4 la HG nr. 1705/2006. Instanța a reținut că emitentul actului nu a făcut dovada îndeplinirii condițiilor impuse de dispozițiile Legii nr. 213/1998 în vigoare la data emiterii actului.

Formulând recurs împotriva acestei sentințe pârâtul a arătat că, în baza art. 4 din Legea nr. 554/2004, consecința admiterii excepției de nelegalitate este aceea că instanța soluționează cauza fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată, însă aceasta nu poate dispune în același timp și anularea dispozițiilor nelegale. Recurentul a solicitat admiterea recursului și respingerea excepției de nelegalitate.

Instanța de recurs apreciază că soluția primei instanțe referitoare la constatarea nelegalității actului este corectă și decide:

- A. respinge recursul ca nefondat arătând că dispoziția de anulare a actului nu influențează în niciun mod obiectul acțiunii;
- B. admite recursul, casează sentința recurată și trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță deoarece a fost confundat obiectul acțiunii;
- C. admite recursul, modifică în parte sentința atacată în sensul înlăturării din cuprinsul acesteia a anulării actului, menținând celelalte dispoziții ale sentinței recurate.

Răspuns: C

- 7 Prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel, reclamantul a chemat în judecată pe pârâții Universitatea A. și Ministerul B. pentru ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună repararea prejudiciului ce i s-a cauzat prin refuzul pârâtului B. de a-i acorda titlul de profesor universitar.

Prin sentința pronunțată, Curtea de apel a respins acțiunea reclamantului, cu motivarea că a fost prescrisă, deoarece a fost introdusă cu nerespectarea termenului de 1 an prevăzut de art.19 din Legea nr.554/2004 care curge de la data când persoana a cunoscut sau trebuia să cunoască întinderea pagubei.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul, motivând că termenul curge de la data când a cunoscut persoana care i-a cauzat paguba.

Înalta Curte de Casație și Justiție :

- A. a admis recursul reclamantului, a casat sentința și a trimis cauza pentru rejudecare pe fond, reținând că în mod eronat a fost admisă excepția tardivității, întrucât termenul de 1 an prevăzut de art.19 din Legea nr.554/2004 curge de la data când partea cunoaște autorul prejudiciului;
- B. a respins recursul, cu motivarea că termenul de prescripție pentru cererea de despăgubiri prevăzut de art.19 din Legea nr.554/2004 începe să curgă de la data când partea vătămată a cunoscut sau trebuia să cunoască întinderea pagubei;
- C. a admis recursul, a casat sentința și a trimis cauza pentru rejudecare pe fond, cu motivarea că termenul de introducere a acțiunii pentru despăgubiri începe să curgă de la data când hotărârea privind anularea actului a rămas irevocabilă, iar în speță, în raport de această dată acțiunea este formulată în termenul de 1 an prevăzut de art.19 din Legea nr.554/2004.

Răspuns: B

- 8 Prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel B., reclamantul A., a chemat în judecată pe pârâții Primul Ministru al României și Ministerul A., pentru ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună anularea deciziei nr. 27/2009, prin care au fost modificate raporturile sale de serviciu, prin mobilitate în interes public.

A motivat că decizia nu cuprinde data la care reclamantul va fi numit într-o altă funcție publică și nici funcția publică în care va fi numit, ceea ce echivalează cu suspendarea raporturilor de serviciu.

Curtea de Apel B. a admis acțiunea reclamantului, a anulat decizia nr.27/2009 emisă de Primul Ministru și a dispus reintegrarea reclamantului în funcția de secretar general adjunct al Ministerului A., cu obligarea acestui ultim pârât la plata drepturilor salariale de la data eliberării din funcție până la data reintegrării efective.

Împotriva acestei sentințe s-a declarat recurs de către Primul Ministru și Ministerul A.

În recursul declarat de Primul Ministru s-a arătat că acțiunea reclamantului este neîntemeiată pentru că mobilitatea în interes public nu presupune existența unei funcții publice corespunzătoare vacante sau temporar vacante și nu se prevede o interdicție în sensul ca mobilitatea în interes public să fie dispusă în vederea numirii ulterioare pe o funcție publică corespunzătoare.

Înalta Curte a considerat că :

- A. mobilitatea, în cazul înalților funcționari publici se realizează prin numirea într-o altă funcție dintre cele enumerate la art.12 din Legea nr.188/1999 și că numai în cazul în care funcționarul refuză neîntemeiat numirea, este eliberat din funcția publică și beneficiază de dreptul de a fi ulterior redistribuit pe o funcție publică de execuție sau de conducere vacantă conform art.93 alin.2 din Legea nr.188/1999;
- B. regimul juridic al mobilității înalților funcționari publici nu presupune existența unei funcții publice corespunzătoare și nu implică numirea pe o funcție corespunzătoare;
- C. mobilitatea înseamnă o modificare a raportului de serviciu, în interes public sau în interesul funcționarului și nu implică numirea înaltului funcționar public într-o altă funcție publică, fiind suficientă intrarea în corpul de rezervă al funcționarilor publici.

Răspuns: A

- 9 În cadrul unui litigiu aflat pe rolul Curții de Apel C., reclamantul a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin.(1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, criticând instituirea prin aceste texte a unui termen de decădere, care oferă posibilitatea acoperirii unor cazuri de nulitate absolută și de ilegalități grave, încălcându-se astfel prevederile art.124 alin.1 și art.126 alin. 6 din Constituția României.

Curtea de apel a admis cererea de sesizare și a înaintat dosarul Curții Constituționale pentru soluționarea excepției.

Curtea Constituțională a decis că:

- A. excepția este întemeiată, securitatea raporturilor juridice nefiind de natură a justifica încălcarea principiului aflării adevărului;
- B. excepția este neîntemeiată deoarece numai legiuitorul are competența de a fixa termene înăuntrul cărora poate fi exercitat dreptul la acțiune;
- C. excepția este întemeiată deoarece legiuitorul are competența de a fixa termene înăuntrul cărora poate fi exercitat dreptul la acțiune, cu condiția ca aceste termene să fie rezonabile și să garanteze controlul judecătoresc al actelor administrative emise sau adoptate de autoritățile publice.

Răspuns: B

10 Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel S. reclamantul V.R. a chemat în judecată pe pârâții Guvernul României și Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice și a solicitat, în temeiul art. 9 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, obligarea pârâților la plata unor despăgubiri în sumă de 10.927,01 lei pentru prejudiciul suferit prin adoptarea unor ordonanțe de urgență declarate neconstituționale. În motivarea cererii, reclamantul a arătat că este lector universitar la Universitatea X și că, deși OG nr. 15/2008 aprobată prin Legea nr. 221/2008 prevedea o creștere salarială semnificativă pentru funcția pe care o ocupă, urmare a adoptării OUG nr. 151/2008 și OUG nr. 1/2009 aceste drepturi salariale nu i s-au mai acordat.

Pârâtul Guvernul României a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea cererii ca nefondate arătând că nu sunt întrunite condițiile formale ale acțiunii întemeiate pe prevederile art. 9 din Legea nr. 554/2004.

În cauză, a formulat cerere de intervenție în interesul pârâților Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale și a invocat excepția lipsei procedurii prealabile prevăzută de dispozițiile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004. Pe fond a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Curtea de Apel S.:

- A. admite excepția lipsei procedurii prealabile și respinge acțiunea ca inadmisibilă;
- B. respinge excepția lipsei procedurii prealabile cu motivarea că în cazul acțiunilor formulate în temeiul art. 9 din Legea nr. 554/2004 parcurgerea procedurii prealabile nu este obligatorie și soluționează acțiunea pe fond;
- C. respinge excepția lipsei procedurii prealabile cu motivarea că această excepție nu poate fi invocată decât de către pârât prin întâmpinare și soluționează acțiunea pe fond.

Răspuns: B

- 11 Prin cererea înregistrată la data de 19 iulie 2013 pe rolul tribunalului, reclamantul SD a solicitat obligarea pârâților NM și DC la plata sumei de 227 000 lei, reprezentând daune contractuale. La termenul imediat următor celui la care au fost încuviințate probele, BN a formulat cerere de intervenție accesorie în apărarea pârâților, cerere încuviințată în principiu de către instanță. La același termen, reclamantul și-a modificat cererea de chemare în judecată sub aspectul cauzei, invocând ca temei al pretențiilor răspunderea delictuală. Față de această situație, instanța a dispus amânarea cauzei și comunicarea cererii modificate tuturor părților din proces, în vederea depunerii întâmpinării. La termenul următor, constatând existența acordului expres al pârâților cu privire la modificarea cererii de chemare în judecată și lipsa unui asemenea acord din partea intervenientului, instanța:**
- A. a apreciat că nu este legal investită cu soluționarea cererii modificatoare, întrucât intervenientul nu și-a dat acordul la primirea ei peste termenul legal;
 - B. a apreciat că este legal investită cu soluționarea cererii modificatoare formulată de către reclamant, opunerea intervenientului fiind fără relevanță în cauză;
 - C. a apreciat că nu este legal investită cu soluționarea cererii modificatoare, considerând că nu sunt întrunite toate condițiile prevăzute de lege.

Răspuns: B

- 12 Într-un proces pornit la data de 2 aprilie 2013, având ca obiect revendicarea unui imobil în valoare de 1 235 000 lei, tribunalul a admis acțiunea și a obligat-o pe pârâta ER să lase imobilul în deplina proprietate și liniștită posesie a reclamantei, pronunțând sentința civilă nr. 2001 /3 nov. 2013. Înăuntrul termenului de apel, părțile au declarat recurs împotriva sentinței, depunând totodată un înscris autentic din care rezultă că toate părțile au consimțit să exercite direct calea de atac a recursului. Motivând recursul, reclamanta a invocat incidența cazului de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 din noul C.pr.civ., considerând că hotărârea cuprinde motive străine de natura pricinii. Pârâta a invocat, în motivarea recursului, cazul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 din noul C.pr.civ. Instanța:**
- A. va respinge ambele recursuri ca inadmisibile, întrucât motivele invocate de recurenți nu pot fi primite decât dacă nu au putut fi invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului;
 - B. va considera că ambele recursuri sunt admisibile, întrucât există acordul părților de renunțare la calea de atac a apelului;
 - C. va considera că recursul reclamantei este inadmisibil, raportat la motivul de recurs invocat și, pentru același considerent, că recursul pârâtei este admisibil.

Răspuns: C

- 13 Sesizată fiind cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 373 ind. 1 din Codul de procedură civilă de la 1865, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006, Curtea Constituțională:**
- A. a respins excepția de neconstituționalitate, apreciind că nu există nicio contradicție între aceste prevederi legale și cele ale Constituției;
 - B. a admis excepția de neconstituționalitate, apreciind că modificarea art. 373 ind. 1 C.proc.civ. prin dispozițiile art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006 a determinat desființarea unei importante garanții a dreptului la un proces echitabil al tuturor părților implicate în procedura executării silite, prin înlăturarea controlului instanțelor judecătorești asupra începerii acestei proceduri;
 - C. a admis excepția de neconstituționalitate apreciind că modificarea art. 373 ind. 1 C.proc.civ. prin dispozițiile art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006 a determinat desființarea unei importante garanții a dreptului la un proces echitabil pentru debitor, creditorul nefiind afectat de această modificare.

Răspuns: B

14 Într-un proces început la data de 29 aprilie 2013, cu ocazia dezbaterilor în fond reclamantul a solicitat obligarea pârâtului și la plata cheltuielilor de judecată, constând în onorariu de avocat, însă a depus chitanța privind onorariul avocațial după închiderea dezbaterilor, odată cu notele scrise cerute de instanță. Instanța, văzând că pârâtul a căzut în pretenții:

- A. va respinge cererea reclamantului de obligare a pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, constatând că dovada achitării onorariului avocațial a fost depusă la dosar după închiderea dezbaterilor;
- B. va admite cererea și va obliga pârâtul la plata cheltuielilor de judecată, deoarece chitanța privind achitarea onorariului avocațial a fost atașată notelor scrise formulate de reclamant, note scrise care au fost solicitate de instanță; mai mult, reclamantul s-a referit la cuantumul onorariului cu ocazia dezbaterilor în fond;
- C. va respinge ca inadmisibilă cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, întrucât nu au fost solicitate prin cererea de chemare în judecată.

Răspuns: A

15 Într-un proces început la data de 30. 09. 2012, prin încheiere, tribunalul a admis cererea de eșalonare a plății taxei judiciare de timbru formulată de reclamantele A.B și C.D. și a stabilit în sarcina fiecărei reclamante obligația de a achita, în 7 rate lunare, câte 700 lei cu titlu de taxă judiciară de timbru. Constatând că reclamantele au depus o singură chitanță privind achitarea unei rate de 700 lei, instanța a admis excepția insuficienței timbrări și, în consecință, a anulat cererea ca insuficient timbrată, în temeiul art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146 /1997.

Apelul declarat de reclamante împotriva sentinței a fost admis de curtea de apel, care a anulat sentința și, la cererea apelantelor, a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță, motivând că prima instanță, în mod greșit, a făcut aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146 /1997. Pârâta SC XC SRL a declarat recurs împotriva deciziei, invocând incidența în cauză a disp. art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146 /1997. Instanța de recurs:

- A. va admite recursul pârâtei și va modifica decizia, în sensul că va respinge ca nefondate apelurile reclamantelor, motivat de faptul că dispozițiile art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146 /1997 au incidență în cauză, întrucât reclamantele nu au putut dovedi decât plata unei singure tranșe cu titlu de taxă judiciară de timbru;
- B. va admite recursul pârâtei, fiind fără relevanță că cea de-a doua rată stabilită în sarcina reclamantelor nu ajunsese la scadență în ziua în care cauza avea fixat termenul de judecată;
- C. va respinge ca nefondat recursul pârâtei, întrucât hotărârea prin care s-a dispus măsura eșalonării plății taxei judiciare de timbru reprezintă titlu executoriu, iar neplata ratelor este o chestiune ce ține de executarea obligației de plată a taxei de timbru.

Răspuns: C

16 Tribunalul București a fost investit la data de 1 martie 2013 cu acțiunea având ca obiect soluționarea pe fond a notificării formulate de reclamant în baza Legii nr. 10/2001, pentru motivul că pârâta, în calitate de entitate investită cu soluționarea acestei notificări, nu a soluționat-o până la data sesizării instanței, precum și obligarea pârâtei la plata sumei de 150 000 lei reprezentând contravaloarea lipsei de folosință a bunului notificat, calculată de la momentul înregistrării notificării. La termenul de judecată din data de 2 mai 2013, care este primul termen la care părțile sunt legal citate, tribunalul:

- A. va dispune disjungerea celui de-al doilea capăt de cerere și declinarea competenței materiale de soluționare a acestuia în favoarea judecătoriei, având în vedere că valoarea obiectului acestuia este mai mică de 200 000 lei;
- B. va declina competența teritorială în favoarea Tribunalului Brașov, reținând că pârâta și-a schimbat sediul în raza acestui tribunal începând cu data de 15 martie 2013, deci anterior termenului la care Tribunalul București și-a verificat competența;
- C. va constata că este competent material să soluționeze ambele capete de cerere.

Răspuns: C

- 17 În primul ciclu procesual, s-a pronunțat de către tribunal sentința civilă nr. 1638 /29 martie 2013, prin care judecătorul MB a respins ca nefondată acțiunea formulată la data de 1 martie 2013, prin care reclamantul pretindea despăgubiri în sumă de 310 000 lei pentru lipsa de folosință a terenului preluat abuziv de pârâtă.

Această sentință a fost anulată prin decizia civilă nr. 324 /10 mai 2013 a curții de apel, care a trimis cauza spre rejudecare la tribunal.

Atât cererea de abținere formulată de judecătorul MB, cât și cererea de recuzare formulată de reclamantă împotriva aceluiași judecător, au fost respinse prin încheierea din data de 12 septembrie 2013.

Prin sentința civilă nr. 1785 /27 octombrie 2013, judecătorul MB a respins acțiunea ca nefondată, motivând că reclamanta nu avea recunoscută la data sesizării instanței, pe cale judiciară, calitatea de proprietar asupra bunului notificat, astfel că nu poate solicita obligarea deținătorului terenului în litigiu la plata fructelor civile produse de bun.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta, arătând că hotărârea a fost pronunțată de un judecător aflat în stare de incompatibilitate și a solicitat trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță pentru ca un alt judecător să analizeze pe fond acțiunea formulată, în vederea respectării dreptului la un proces echitabil.

Instanța de apel:

- A. va anula hotărârea apelată și încheierea din data de 12 septembrie 2013 și va reține procesul spre judecare, arătând că cererea de recuzare a fost în mod greșit respinsă, situație în care hotărârea apelată este lovită de nulitate;
- B. va anula hotărârea apelată și încheierea din data de 12 septembrie 2013 și va trimite cauza spre rejudecare la prima instanță, arătând că cererea de recuzare a fost în mod greșit respinsă, situație în care hotărârea apelată este lovită de nulitate;
- C. va respinge apelul declarat de reclamantă, arătând că motivul de nelegalitate referitor la incompatibilitatea judecătorului MB nu poate face obiectul controlului judiciar, deoarece încheierea prin care s-a respins abținerea nu este supusă niciunei căi de atac.

Răspuns: A

- 18 Într-un proces pornit la data de 30 aprilie 2013, la termenul următor punerii în discuția părților, de către instanță, a necesității introducerii în cauză și a vânzătorului AB, reclamantul a depus la dosar o cerere prin care a arătat că înțelege să cheme în judecată atât pe pârâtul inițial VB, care are calitatea de cumpărător conform contractului a cărui nulitate o solicită, cât și pe numitul AB, care are calitatea de vânzător. Instanța:

- A. nu a luat act de această cerere modificatoare, deoarece a fost formulată peste termenul prevăzut de art. 204 alin. 1 din noul C.pr.civ. iar pârâtul VB s-a opus la modificarea cererii de chemare în judecată;
- B. a luat act de această cerere și a dispus prin încheiere introducerea în cauză a lui AB, amânând judecarea cauzei în vederea comunicării celui introdus în proces a cererii de chemare în judecată, a întâmpinării și a înscrisurilor anexate acestora;
- C. nu a acordat un nou termen, ci a trecut în încheierea de ședință faptul că reclamantul a îndreptat o eroare materială strecurată în cuprinsul cererii de chemare în judecată, sub aspectul persoanelor pe care le cheamă în judecată.

Răspuns: B

- 19 La data de 17.02.2013, reprezentantul legal al reclamantului minor X, ns. la 01.01.2008, a înregistrat la Judecătoria A o acțiune în grănițuire, privind un bun imobil dobândit anterior de minorul X prin moștenire, în contradictoriu cu pârâtul Y. Prin sentința civilă din 17.04.2013 instanța a admis acțiunea astfel cum a solicitat partea reclamantă.

În termenul legal pârâtul Y formulează apel, iar prin decizia din 27.06.2013 Tribunalul B admite apelul și, schimbând în tot sentința, respinge acțiunea ca nefondată.

La data de 30.06.2013, reprezentantul legal al minorului reclamant X depune la Parchetul de pe lângă Tribunalul B un memoriu, însoțit de un set de înscrisuri despre care arată că sunt noi, solicitând a se lua măsurile care se impun în raport de hotărârea Tribunalului B care prejudiciază interesele minorului.

La data de 01.10.2013, Ministerul Public formulează pentru minorul X cerere de revizuire împotriva deciziei din 27.06.2013, invocând disp. art. 509 alin. 1 pct. 5 din noul Cod de procedură civilă și întemeindu-se pe înscrisurile noi puse la dispoziție de reprezentantul legal al minorului X.

Intimatul – pârât Y depune la dosar întâmpinare în termen și invocă excepția tardivității cererii de revizuire dat fiind că înscrisurile respective erau cunoscute cel puțin din data de 30.06.2013, iar în subsidiar contestă temeinicia căii de atac exercitate de Ministerul Public.

Prin decizia din 01.11.2013 Tribunalul, omițând să se pronunțe asupra excepției de tardivitate, admite cererea de revizuire și schimbă în tot decizia atacată în sensul că respinge apelul exercitat de Y. În considerentele hotărârii sale, după ce Tribunalul motivează admisibilitatea cererii de revizuire prin prisma înscrisurilor invocate de procuror, în ceea ce privește apelul ce fusese formulat de Y arată că probele administrate inițial în fața judecătoriei erau suficiente pentru a se admite acțiunea în grănițuire astfel cum ceruse minorul prin reprezentant legal și fără a arăta relevanța asupra fondului a înscrisurilor noi prezentate odată cu cererea de revizuire.

Având în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia dreptului la un proces echitabil, care dintre următoarele aspecte nu constituie în cauza de față o încălcare a garanțiilor prevăzute de art. 6 din Convenție:

- A. omisiunea instanței învestite cu judecarea cererii de revizuire de a analiza excepția tardivității invocată de intimatul – pârât Y
- B. exercitarea căii de atac a revizuirii de către reprezentantul Ministerului Public pentru reclamantul minor X
- C. soluția Tribunalului din data de 01.11.2013, prin care a fost repusă în discuție, pe baza aceluiași probe, o soluție definitivă dată în precedent de instanța.

Răspuns: B

20 X, cetățean olandez, candidează pentru ocuparea unui post de grădinar la societatea A din orașul B din România. Candidatura sa este respinsă cu motivarea că pentru ocuparea postului sunt necesare deținerea cetățeniei române și cunoașterea aprofundată a limbii române.

X contestă la instanța competentă respingerea candidaturii sale, invocând discriminarea la angajare pe motivele invocate.

Societatea A se apără arătând că este o societate de drept privat, căreia nu i se aplică regulile Uniunii în materie de angajare.

Instanța, constatând că este necesară pronunțarea unei hotărâri preliminare, se adresează CJUE cu o cerere:

- A. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea articolului 45 TFUE;
- B. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea articolului 49 TFUE;
- C. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând validitatea articolelor 45 și 49 TFUE.

Răspuns: A